

LBRIS

We know
books

L.M. MONTGOMERY

vol. 8

A N N E

Casa plopilor fremătători

Traducător – Cristian Imbrea

PREȘA

Casa cu Plopi

Aleea cu Năluci

14 septembrie

Nu mă pot împăca cu gândul că cele două luni minunate petrecute împreună s-au sfârșit. Au fost, într-adevăr, minunate, nu-i așa, dragul meu? Și mai sunt doar doi ani până...

(Lipsesc câteva paragrafe.)

Pe de altă parte mă bucur că m-am întors la Casa cu Plopi, la camera din turn care e a mea și numai a mea și la scaunul meu special, și la patul meu cel înalt... până și la Dusty Miller care stă tolănit pe pervozul ferestrei din bucătărie.

Văduvele s-au bucurat să mă vadă și Rebecca Dew mi-a spus sincer: „Ce bine că te-ai întors!” Și micuța Elizabeth a simțit același lucru. Am avut parte de o întâlnire fermecătoare la poarta cea verde.

— *Mi-a fost puțin teamă că ai ajuns în Ziua de Mâine înaintea mea, spuse micuța Elizabeth.*

— *Nu-i așa că e o seară minunată? zisei eu.*

— *Întotdeauna e o seară minunată acolo unde ești tu, domnișoară Shirley, răspunse micuța Elizabeth.*

— *Ăsta da compliment!*

— *Cum ți-ai petrecut vara, draga mea? o întrebai.*

— *Gândindu-mă la toate lucrurile minunate ce au să se întâmple în Ziua de Mâine, zise încet micuța Elizabeth.*

Apoi am urcat în camera din turn și am citit o poveste despre elefanți. În acest moment, micuța Elizabeth e foarte interesată de elefanți.

— *Chiar și numele de „elefant” are ceva fascinant, nu crezi? zise ea foarte serios, ținându-și bărbia cu mâinile ei micuțe, într-un fel anume, numai al ei. Mă aștept să găsesc mulți elefanți în Ziua de Mâine.*

Am pus un parc de elefanți pe harta Țării Poveștilor. N-are rost să ai privirea superioară și plină de dispreț, dragul meu Gilbert, pe care știi sigur că o vei avea atunci când ai să citești rândurile astea. N-are absolut niciun rost. Lumea va avea mereu poveștile ei. Fără ele nu fac față. Și cineva trebuie să le ia locul.

Mă bucur și că a început școala. Katherine Brooke nu e deloc mai prietenoasă, dar elevii par bucuroși să mă revadă, și Jen Pringle vrea să o ajut să facă din tablă nimburile pentru îngerii ce urmează să apară într-un concert la școala de duminică.

Cred că anul ăsta materia va fi mult mai interesantă decât anul trecut. Ni s-a adăugat Istoria Canadei la programa școlară. Mâine trebuie să fac o lectură rapidă a războiului din 1812. Mi se pare puțin ciudat să tot citim povești despre războaiele astea vechi... lucruri care nu se mai pot repeta niciodată. Cred că nimeni nu va fi vreodată interesat altfel decât la

nivel teoretic de „bătălii din vreme demult apuse.”¹
Nu pot să-mi imaginez Canada intrând vreodată în alt război. Slavă Domnului că acea etapă din istorie a apus.

Ne punem imediat pe treabă și reorganizăm Clubul de Teatru și facem apel la toate familiile care au legătură cu școala să contribuie. Eu și Lewis Allen ne-am ales Dawlish Road ca fiind teritoriul nostru și sâmbăta viitoare, după-amiază, mergem pe la ușile oamenilor să strângem contribuțiile. Lewis vrea să împuște doi iepuri dintr-un foc, pentru că participă la un concurs organizat de revista Country Homes pentru cea mai bună fotografie a unei ferme frumoase. Premiul e de douăzeci și cinci de dolari și asta înseamnă pentru Lewis un costum nou de care are mare nevoie și un palton. Toată vara a lucrat la o fermă și anul ăsta face iar treburile gospodărești și servește la masă, la pensiunea la care stă. Cred că nu-i place deloc, dar nu se plânge niciodată. Îmi place Lewis... e foarte hotărât și ambițios și poartă pe față un rânjet fermecător în loc de zâmbet. Și nu e deloc un băiat foarte puternic. Anul trecut mi-a fost teamă să nu cedeze, dar se pare că vara petrecută la fermă l-a înzdrăvenit puțin. E ultimul lui an la liceu și speră să intre un an la Queen's. Văduvele au de gând să-l invite iarna asta cât de des se poate la cina de duminică seara. Eu și mătușa Kate am avut o ședință despre mijloacele de câștig și am

¹ Anne citează un vers din poemul „The Solitary Reaper” de William Wordsworth.

convins-o să mă lase pe mine să mă ocup de cheltuielile suplimentare. Bineînțeles, pe Rebecca Dew nici măcar n-am încercat să o convingem. Doar am întrebat-o pe mătușa Kate, în timp de Rebecca asculta, dacă n-aș putea să-l invit pe Lewis Allen la mesele de duminică seara măcar de două ori pe lună. Mătușa Kate a fost foarte rece și a zis că i-e teamă că nu ne putem permite pe nimeni în plus pe lângă fetița cea singură care vine de obicei.

Rebecca Dew strigă, foarte supărată:

— Asta e picătura care a umplut paharul. Am ajuns așa de săraci că nu ne permitem să oferim un codru de pâine din când în când unui băiat sărman, harnic și serios care încearcă să învețe. Dați mai mult pe ficatul pentru Pisica Aia care e umflată de zici că acuși explodează. N-aveți decât să luați un dolar din salariul meu și să-l chemați la masă.

Și Evanghelia după Rebecca fu primită. Lewis Allen vine la masă și nici ficatul lui Dusty Miller nici salariul Rebeccăi Dew nu vor avea de suferit. Draga de Rebecca Dew!

Mătușa Chatty s-a furișat aseară la mine în cameră să-mi spună că își dorește un șal cu mărgelile, dar mătușa Kate credea că-i prea bătrână pentru așa ceva și s-a simțit jignită.

— Crezi că sunt prea bătrână, domnișoară Shirley? Nu vreau să mă fac de râs... dar întotdeauna mi-am dorit atât de mult un șal cu mărgelile. Mereu mi s-au părut ceea ce se cheamă stilat... și acum sunt din nou la modă.

— Auzi, prea bătrână! Desigur că nu ești prea bătrână, draga mea, am liniștit-o eu. Nimeni nu e niciodată prea bătrân să poarte ce vrea. Dacă ai fi prea bătrână nu ți-ai dori să porți așa ceva.

— Am să-l cumpăr și am s-o sfidez pe Kate, zise mătușa Chatty, pe un ton care numai sfidător nu era.

Cred că o să-l cumpere... și cred că știu cum s-o împac pe mătușa Kate.

Sunt singură în turnul meu. Afară e o noapte foarte liniștită, iar liniștea pare de mătase. Nu se aude nici freamătul plopilor. Tocmai m-am aplecat pe fereastră și am trimis un sărut spre cineva care se află la o sută șazececi de kilometri de Kingsport.

Dawlish Road era un drum destul de șerpuit, și după-amiaza era făcută anume pentru drumeți sau cel puțin așa gândeau Anne și Lewis pe când colindau pe acolo să capete ceva, oprindu-se din când în când să se bucure de o licărire neașteptată ca de safir, ce venea printre copaci dinspre apa mării, ori să surprindă un peisaj sau o casă frumoasă dintr-o vale înfrunzită. Nu era, poate, foarte plăcut să mergi din casă în casă și să ceri bani pentru Clubul de Teatru, dar Anne și Lewis vorbeau cu rîndul, el abordându-le pe femei în timp ce Anne îi îmbrobodea pe bărbați.

— Tu abordează-i pe bărbați, dacă tot mergi în rochie și cu pălăria aia, o sfătuiuse Rebecca Dew. Am și eu oleacă de experiență la umblat după contribuții și s-a dovedit că, cu cât ești mai bine îmbrăcată și arăți mai bine, cu atât strângi mai mulți bani... sau promisiuni, dacă e să ai de-a face cu bărbați. Dar dacă e vorba de femei, pune pe tine ce ai mai vechi și mai urât.

— Nu-i așa că drumurile sunt interesante, Lewis? zise Anne, visătoare. Nu mă refer la un drum drept, ci la unul cu multe curbe și fundături

unde poți da la orice pas peste ceva frumos și surprinzător. Întotdeauna la un drum mi-au plăcut cotiturile.

— Unde merge drumul ăsta, Dawlish Road? întrebă Lewis, pragmatic, deși în același timp se gândea că vocea domnișoarei Shirley îl ducea mereu cu gândul la primăvară.

— Poate c-o să sune odios și profesoresc, Lewis, dac-o să-ți spun că nu merge nicăieri... rămâne aici. Dar n-o să-ți zic asta. Cât despre unde sau către ce duce el... cui îi pasă? Poate până la capătul lumii și înapoi. Nu uita ce zice Emerson: „Oh, ce treabă am eu cu timpul?” Asta e deviza noastră pentru azi. Cred că Universul va merge înainte dacă îl lăsăm puțin în pace. Uită-te la umbrele pe care le fac norii ăia... și la liniștea din văile verzi... și la casa aia care are câte un măr la fiecare colț. Imaginează-ți cum arată primăvara! Asta e una din acele zile în care oamenii *simt cu adevărat* că trăiesc și fiecare adiere de vânt e ca un prieten bun. Mă bucur că sunt atâtea pâlcuri de ferigi pe marginea drumului, ferigi cu pânze de păianjen. Îmi aduc aminte de zilele în care mă prefăceam... sau credeam, mai degrabă credeam, că pânzele de păianjen sunt fețele de masă ale zânelor.

Au găsit un izvor la marginea drumului, într-o vale aurie, s-au așezat pe un petec de mușchi ce era făcut parcă din fire mici de ferigă și au băut apă dintr-o cupă pe care a cioplit-o Lewis din coajă de mestecăn.

— Abia când ești mort de sete și găsești apă îți dai seama ce mare lucru e să poți bea, zise el. Într-o vară când lucram în Vest la calea ferată, m-am pierdut prin preerie într-o zi fierbinte și am rătăcit ore întregi. Am crezut c-o să mor de sete și apoi am dat peste coliba unui colonist care avea un izvor ca ăsta într-un pâlc de sălcii. Doamne, ce-am mai băut! Am înțeles atunci de ce se spune în Sfânta Evanghelie cât de bună e apa.

— Lasă, c-o s-avem noi acuma parte de apă, dar din altă parte, zise Anne, pe un ton mai degrabă neliniștit. Uite ce ploaie vine! Lewis, mie îmi place ploaia, dar am pălăria cea mai bună și rochia imediat după cea mai bună. Și nu-i nicio casă pe o rază de un kilometru.

— E acolo o fierărie părăsită, zise Lewis, dar va trebui să o luăm la sănătoasa.

Și au luat-o la sănătoasa, și din fierăria părăsită s-au bucurat de ploaie cum s-au bucurat de toate celelalte în acea după-amiază în care au hoinărit, uitând de orice grijă. O tăcere tainică cuprinsese lumea întreagă. Până și ultima adiere de vânt care-și dăduse atâta importanță, șuierând și foșnind prin Dawlish Road, își strânsese aripile și deveni deodată mută și încremenită. Nu se mai auzea un freamăt de frunze, nu se mai zărea un licăr de lumină. Frunzele arțarilor de la cotitura drumului se întorseseră pe partea cealaltă, încât părea că toți copacii se făcuseră palizi de frică. O umbră uriașă și rece părea să-i fi înghițit aidoma unui val

verde; norul îi ajunsese din urmă. Apoi ploaia, cu pale și rafale de vânt. Deodată, ropote de ploaie începură să cadă peste frunze, să danseze prin drumul roșu de pământ aburind și să bată un ritm vesel pe acoperișul fierăriei.

— Dacă asta ține mult..., zise Lewis.

Dar nu ținu mult. Așa cum veni, tot așa de repede se opri, iar copacii uzi începură să lucească sub razele soarelui. Sclipiri orbitoare de cer senin se iviră printre norii albi, rușiți în bucăți. În depărtare se vedea un deal încă înecat în ploaie, dar mai jos valea părea inundată de neguri în nuanțe de piersică. Copacii din pădurile din zare păreau împodobiți și sclipitori ca primăvara și deasupra fierăriei, o pasăre începu să cânte într-un arțar, ca și cum chiar s-ar fi lăsat păcălită că primăvara a venit, atât de proaspătă și de înmiresmată părea deodată lumea toată.

— Hai să vedem ce-i pe-aici! zise Anne când porniră din nou la drum, privind spre un drum lateralnic ce șerpuia printre garduri din bârne sufocate de flori galbene.

— Nu cred că e vreo casă pe drumul ăsta, zise Lewis, neîncrezător. Cred că-i doar un drum care coboară până în port.

— Nu contează... hai să vedem. Mereu am avut o slăbiciune pentru drumurile lateralnice care deviază de la cărările bătătorite, pentru cărările pierdute, verzi și singuratică. Simte mirosul ierbii ude, Lewis! În plus, am o presimțire că e o casă

pe drumul acesta, un anume fel de casă... una cu totul surprinzătoare.

Presimțirea pe care o avusese Anne se adeveri. Curând dădură peste o casă... și era una care dădea pe-afară de surprinzătoare ce era. Era o casă drăguță și demodată, cu streșinile foarte joase și ferestre mici și pătrate. Pe deasupra ei, niște sălcii mari își întindeau venerabilele brațe și de jur împrejur stăteau de strajă flori sălbatice și arbuști. Casa era părăginită și cenușie din cauza intemperiilor, dar hambarele cele mari din spate păreau curate și îmbelșugate, îngrijite zi de zi în toate privințele.

— Am auzit, domnișoară Shirley, că atunci când hambarele sunt mai îngrijite decât casa, e semn că veniturile depășesc cheltuielile, zise Lewis în timp ce se plimbau pe cărarea verde, brăzdată de fâgașe adânci.

— Eu aș fi zis mai degrabă că e un semn că-i pasă mai mult de cai decât de familie, spuse Anne râzând. Nu m-aștept să încasăm vreo contribuție pentru club de-aici, dar până acum e casa cea mai bine plasată să câștige premiul la concurs. În fotografie nu va conta că e așa cenușie.

— Cărarea asta nu pare prea umblată, zise Lewis ridicând din umeri. E clar că oamenii care stau aici nu sunt foarte sociabili. Tare mi-e teamă că nici nu știu ce e ăla un Club de Teatru. Oricum, eu mă asigur că fac fotografia înainte să trezim pe vreunul din ei din bârlog.